

[Finansministeren]

medmindre man får en moderne og effektiv ledelse. Derfor kommer det til at spille så stor en rolle i redegørelsen, men det er ikke ensbetydende med, at vi tror, at alle problemer dermed er løst. Vi betragter det som en væsentlig og nødvendig forudsætning for, at en omstilling kan slå igennem.

Jeg ved såmænd ikke, om vi har nedtonet privatiseringsbegrebet, som hr. Ivar Nørgaard udtrykker det. Spørgsmålet er, hvor højt det egentlig har været prioriteret, bortset fra at oppositionen har brugt mange kræfter på at fortælle, at regeringen ville privatisere det hele. Det har regeringen egentlig aldrig gjort, og derfor er jeg først og fremmest glad for, at jeg føler, at vi har den diskussion bag os, og det er den status, jeg godt vil gøre i dag. Vi har den diskussion bag os, når vi tænker på det meget følelsesladede, som var lagt ind i den debat.

Det, vi har gjort rede for her i redegørelsen, er, at der er nogle områder, det være sig inden for rengøring, konsulentvirksomhed o.lign., hvor det er naturligt, at man køber tingene i den private sektor, hvis den vel at mærke er konkurrencedygtig, det er jo forudsætningen. Men som fru Grethe Fenger Møller meget rigtigt udtrykte det, kan det ikke være meningen, og det er ikke regeringens holdning, at man skulle begynde at privatisere den sociale sektor eller sundhedssektoren eller uddannelsessektoren. Det har aldrig været meningen. Jeg er først og fremmest glad for og tilfreds med, at vi ligesom lægger det udtryk bag os og koncentrerer os om, hvordan vi får den offentlige sektor til at fungere bedst muligt.

Jeg er enig med hr. Fogh Rasmussen i, at der naturligvis er mange andre projekter, vi skal se på. Det er et spørgsmål om, at vi hele tiden skal videreudvikle moderniseringstankgangen. Derfor skal jeg kun for en ordens skyld endnu en gang sige, at denne redegørelse alene er en status over modernisering af den statslige sektor, medens f.eks. kommunerne ikke er beskrevet heri, og spørgsmålet om selvregulerende mekanismer og andre temaer, som fortsat indgår i arbejdet, er henlagt til senere redegørelser.

Hr. Fogh Rasmussen spørger, om man egentlig ikke burde forsyne alle vejledninger og cirkulærer med en udløbsdato. Jeg kan godt ind imellem dele den frygt, hr. Fogh Rasmussen her manifesterer, nemlig at der er

nogle ting, der bare løber videre, uden at man gør op, hvorvidt det nu er rigtigt, at de løber videre, men det er nok lidt for konsekvent at sætte en udløbsdato på. Det, det drejer sig om, er naturligvis, at man gennem en stadig mere effektiv ledelse drager omsorg for, at vejledninger, som tiden er løbet fra, bliver afskaffet. Det er egentlig en naturlig konsekvens af en effektiv ledelse.

Fru Ingerlise Koefoed blev, som hr. Niels Helveg Petersen udtrykte det, dog lidt venlig til sidst, og det er vi naturligvis glade for. Det er klart, at vi har forskellig opfattelse af, hvor stor den offentlige sektor skal være. Når fru Ingerlise Koefoed f.eks. siger, at den offentlige sektor skal være offensiv og tage initiativer, så er vi enige, men når vi kommer ned under overfladen, viser uenigheden sig naturligvis. Vi har forskellig opfattelse af, hvor offensiv den offentlige sektor skal være. Det behøver vi ikke at tage en debat om i dag. Vi kan bare konstatere, at sådan er det.

Når fru Ingerlise Koefoed siger, at dette er managementfilosofi – man taler ikke om familien og den borger, der er i sociale vanskeligheder – så har jeg sådan set givet svaret: dette skal være det instrument, som skaber baggrund for, at borgerne bliver bedre betjent, uanset hvilken situation de befinder sig i. Derfor omtaler vi ikke familierne i hvert andet afsnit, men prøver alene at opbygge et system for, hvordan vi får denne sektor til at blive mere borgerorienteret. Det er meget enkelt.

Det er også for enkelt at sige, at alt det, der tales om her, kun medfører højere arbejdstempo og mere stress og den slags ting. Det er – undskyld, jeg siger det – efter min mening en ynkelig måde at udtrykke sig på i en diskussion. Det kan da ikke være rigtigt, at man skulle vælge, at den offentlige sektor ikke skulle følge med i udviklingen. Hvis man indtog dette, jeg vil sige gammeldags, konservative synspunkt, ville det medføre, at den offentlige sektor i det lange løb blev en dårlig arbejdsplads, og hvem ville virke på en sådan arbejdsplads? Der er ikke, tror jeg, nogen risiko for, at tingene på dette område kommer til at udvikle sig så hurtigt, at det skulle give den slags problemer. Det, der måske i højere grad kan være vanskeligheden i det, vi diskuterer her, er for alvor at få tingene til at slå igennem på en arbejdsplads, hvor der er ansat 200.000 mennesker. Man